

Miks kostvad siit nii karmid pillihealed?

Madis Arukask

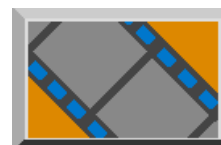
Idees rahvaluulest kui rahvusvahelisest rändkaubast pole asjatundjale midagi uut. Erinevaid folkloorseid ilminguid on pidevalt laenatud, kohandatud ja vahetatud. Õigupoolest võiksid rahvaluulelist «traditsioonilise» või «õigekspeetava» kõrval samavõrd iseloomustada sellised epiteedid, nagu «moekas», «müüv», «kõditav» ja muud sarnased mitte ülearu idealiseerivad märksõnad. Võeti ju kasvõi nüüd üldlevinud uuem rahvalaul omal ajal üle koos kõrtsikeskse uut sorti lõbutsemiskultuuriga, ning lilleõied rahvarõivaseelikutelgi on kõigest vaid hiline trendikraam. Ehk teisisõnu, maailm pole globaliseerunud mitte McDonalds'i või Coca-Cola tulekuga, vaid olnud seda tahtmatult kogu aeg. Rahvaluule «loomise» asemel on inimene märkamatu rohkem pidanud tegelema tema ümber vohava folkloorse võimalikkuse kui etteantuse sünteesi ja seedimisega, iseenda leidmisega selles. Ka siinkõlav ingliskeelne raskemat sorti *rock* on selle tegijatele üks maailma mõtestamise viise tuhandete samaväärsete hulgas. Täiesti rahvaluulele omaselt on selles sees nii endapoolset peegeldust kui ka oma ala «heade eeskujude» järgimist. Miks just selline väljendusvorm? Ükski folkloori-ilming pole tegelikult ju «elu ise», vaid paremal juhul tõeluse nägemine mingist aspektist. Elu tumedamas pooles kaapamine ja selle ornamenteerimine madalaks häälestatud kitarride raske kõlaga on siis tegelikult vaid «harilik» müstiline mõtteharjutus, piiride poole kiikamine. Liiga ekstreemne? Kas tõesti hirmsam rehepapi ööst vanatühja oodates?

Grendel:

Kitarrid	Madis
Bass	Al
Kõri	Antfraxx
Trummid	Marek

Video esinemiselt kirjandusmuuseumi saalis, elektoonsete folklooriajakirjade viienda aasta algusele pühendatud üritusel.